

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 30/2018
30.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Милана Лазаревића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда I-3 Уп 105/16 од 13.12.2017. године, уз учешће Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за односе са запосленима, као противне странке, у предмету понављања судског поступка, у нејавној седници већа одржаној дана 30.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба подносиоца захтева за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 19 У 10694/10 (09) од 19.02.2010. године, којом је одбијена његова тужба, поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије - Кабинета министра 01 број 118-1-24/09 од 16.06.2009. године, којим је тужиоцу, раднику Министарства унутрашњих послова Републике Србије – Полицијске управе у ..., престао радни однос са 22.06.2009. године због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења подносилац истиче да је пресуда Европског суда за људска права у Стразбуру објављена у "Службеном гласнику РС" 53/16 од 05.06.2016. године обавезујућа за правосудне и друге органе у Републици Србији, као потписници Конвенције, и представља норму међународног права које имају примат у односу на домаће правне норме. Указује на то да Управни суд у образложењу побијаног решења заузима супротно становиште, којим се игнорише заузето становиште Европског суда за људска права. Предлаже да Врховни касациони суд побијано решење укине или преиначи.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законских основа из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда 19 У 10694/10 (09) од 19.02.2010. године, јер је неутемељено позивање тужиоца на одлуку Европског суда за људска права "Милојевић и др. против Србије", објављену у "Службеном гласнику РС" број 53 од 07.06.2016. године, будући да та одлука није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Ова одлука, као и одлуке Уставног суда Републике Србије на чију судску праксу се у својој одлуци позвао Европски суд за људска права, односе се на примену одредбе члана 45. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" 44/91... 116/03), док је пресуда Управног суда у односу на коју се понављање судског поступка тражи заснована на оцени законитости решења донетог применом одредби члана 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији ("Службени гласник РС" 111/05 и 63/09).

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредаба члана 60. Закона о управним споровима. Наиме, сагласно одредби члана 56. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима, поступак завршен правноснажном пресудом или решењем суда поновиће се по тужби странке ако став из накнадно донете одлуке Европског суда за људска права у истој правној ствари може да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. У пресуди "Милојевић и др. против Србије" од 12. јануара 2016. године, бр. 43519/07, 43524/07 и 45247/07, Европски суд је закључио да члан 45. Закона о унутрашњим пословима из 1991. године, на основу кога су подносиоци представке отпуштени, није испунио захтев предвидљивости, због чега отказ подносилаца представки није био "у складу са законом", како се захтева чланом 8. став 2. Конвенције. Наведени став Европског суда за људска права не може да буде од утицаја на законитост судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 19 У 10694/10 (2009) од 16.02.2010. године, у коме је радни однос подносиоца захтева престао због безбедносних сметњи на основу члана 168. став 1. у вези са чланом 111. Закона о полицији.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења у коме су наведени довољни и јасни разлози о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 7) Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 30.08.2018. године, Узп 30/2018

Записничар,
Весна Мраковић, с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић